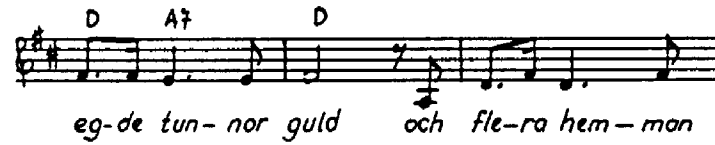

EN HERREMAN SÅ STOLT OCH BÅLD

(Qwinno-Trohet)

"Mitt wackra barn, hwad heter du?
Säg mig ditt ljufwa namn,
Och sätt dig wid min sida nu,
I skogens blomster-famn.
Wi wilja språkas wid en stund,
Förtroligt här, i enslig lund."

Mitt namn är Elin; men jag får,
E: 'ängre dröja här,
I dagens sol snart nedergår,
Och jag skall plocka bär.
I korgen, som jag har, åt mor:
Hon väntande i hyddan bor.

"Lock, Elin, ingen flicka söt,
Och skön, som du, jag sett.
Kom hwila i mitt öppna sköt:
Jag beder blott om ett:
Gif mig en enda liten kyss!
War icke rädd! — Ej någon lyss."

O nej, jag lofwat har wid Gud,
Att ingen kyss ge bort,
Förrän den dag jag skall stå brud,
Som blifwer innan kort:
Och då skall Gustaf hafwa den.
Från barndomen han är min wän.

"Hwad du är barnslig, blyg och from,
Som sådant pjollra kan:
Din Gustaf wet ju ej derom,
Ej heller någon ann.
Du skall få penningar. Se här! —
Låt mig nu få hwad jag begär."

O nej, o nej! jag är ej fal,
För penningar och guld:
De hjelpa ej för samwetsqwal,
Och spe och ewig skuld.
Ett fredadt bröst är mera wärddt,
Har jag af gamla Prost-far lärt.

"Bedraga will jag icke dig.
Tro hwad jag säger nu:
Till slottet skall du följa mig,
Och blifwa der min fru.
Af perlor, silfwer skall du få,
Långt mera än du kan förstå."

Nej, nej! Mig lockar ingenting:
Af silfwer nog jag har:
Ty wet att en "trolofnings-ring"
Jag fick, se'n några da'r,
Af Gustaf, som jag älskar ömt,
Och den har jag wid hjertat gömt.

"Hör Elin, Gustaf fattig är:
Ett torp jag honom skänkt:
Men heligt inför Gud jag swär:
Du har min ära kränkt:
Och torpet tager jag igen.
Lef se'n i sorgen med din wän."

Gör som herrn will. Jag lefwer säll,
Om än bland snö och is:
I ödemarken i ett tjäll,
Jag leta skall min spis:
Blott jag wid Gustafs sida får,
Framlefwa mina lefnads-år.

"Ej hjälper smicker eller hot:
Men wet i alla fall,
Att om det också sker med knot,
En kyss jag taga skall:
Och till mitt hjerta trycka dig,
Förrän du slipper ifrån mig."

"Jo pyttсан!" Med en sidoblick,
Gaf Elin skälmskt till swar,
Och kastade sin korg och gick.
Med den stod herren qwar,
Och suckade: "en narr är den,
Som gäckar qwinno-troheten."